

Közfoglalkoztatásból a média világába – amikor az álomból valóság lesz

Interjú György Katalinnal, a Fonyód Média Nonprofit Kft. szerkesztő riporterével

„Ha valaki keresztezi utunkat, mindig hordoz valamilyen nekünk szóló üzenetet. Véletlen találkozások nincsenek...” – tartja a bölcs mondás.

Egy ilyen véletlen alkalom hozott újra össze – több hónapnyi szünet után – György Katalinnal, a Fonyód Média Nonprofit Kft. szerkesztő riporterével. Ismeretiségünk gyökerei a kulturális közfoglalkoztatásból erednek. Volt kollégaként köszöntöttük egymást, és érdeklődő kérdéseimre örömmel újságolta, hogy álma vált valóra, amikor – elhagyva a kulturális közfoglalkoztatási programot – alkalma nyílt választott hivatásában, a média világában elhelyezkedni.

Akkor még nem is sejtettem, hogy életútját megismerve, milyen értékes üzenetet fog közvetíteni mindazok számára, akik jelenleg a kulturális közfoglalkoztatási program keretein belül végzik munkájukat.

Simon Edina: *Kérlek, meséld el, honnan indultál, milyen utat jártál*

be, hogyan segítette elhelyezkedésedet a Kulturális Közfoglalkoztatási Programban történő részvételed.

György Katalin: Gyermekkoromat sajnos egyszerre jellemezte a boldogság és a keserűség. Nővéremmel, édesapámmal és édesanyámmal Ordacsehi községben éltük mindennapjainkat. Az alig 800 lelket számláló, a Balaton-parttól csak pár kilométernyi távolság-

ra elhelyezkedő faluban a kulturális kínálatot a falunap és a közeli Balatonboglárra történő biciklis kirándulások jelentették. Persze azért mi gyerekek mindig találtunk kihívást, kalandot szüleink és a felnőttek nem kis rémületére. Ma is boldogsággal a szívemben tekintek vissza erre az időre. Mára már Csehiben a „falunap” háromnapos ünnep, mely összehasonlításban renzha-

György Katalin falunapon, munka közben

Falunap

gyó a pár száz fős kislelvek életében. Ilyenkor pénteken valamint vasárnapként kulturális programok sokasága várja a résztvevőket, míg a szombati nap a könnyedebb szórakozásé. Őszinte örömmel köszöntjük egymást ma is Márton Lászlóval, Ordacsehi polgármesterével, aki gyermekkorom egyik meghatározó személyisége volt, és teret adott, támogatott akkor is, amikor, mint közösségi munkás dolgoztam a faluval, a faluért.

Gyermekkorom 8 évesen szimbolikusan véget ért, mikor édesapám meghalt. Hárman maradtunk édesanyámmal és nővéremmel. Édesanyám problémákkal küszködve, de tisztességgel felnevelt minket. Nővéremmel szoros volt a kapcsolat. Balatonbogláron végeztük a középiskolát, majd a technikumot is. A kertépítő képzést követően nem volt kétséges, hogy Budapestre is követem őt, otthagytam a sok emléket jelentő

szülői házat és a falut. Döntésemben az is közrejátszott, hogy akkoriban tetszett meg Kispesten a Szegedi Tudományegyetem egyik kihelyezett képzése. A Budapesti Média Intézet indított intézményi kommunikátor szakot, nővéremék nem messze laktak, így felköltöztem hozzájuk.

S. E.: Vonzódásod a média iránt tehát nem újkeletű. A hírek világa, a társadalom eseményeinek követése hivatásoddá vált...

Gy. K.: Gyermekkoromban igazán félénk voltam. Ezt a félénkséget szerettem volna azzal leküzdeni, hogy elsajátítom a különböző kommunikációs fortélyokat. A metakommunikációs terület különösen felkeltette érdeklődésemet. A képzésen lehetőségem nyílt megismerkedni a nemverbális jelek használatával, a mimika, a testtartás, a térköz, a vokális kommunikáció, a tekintet, a mozgásos kommunikáció jelentőségével és jelentéseivel. A képzés alatt olyan tanároktól volt szerencsém tanulni, akik a média különböző területein, rádióknál, tévécsatornáknál, politikai területeken elismert szakemberekként dolgoztak, s tudásuk magas fokát adták át a hallgatónak is. Inspirációt, motivációt kaptam tőlük a média világában történő elhelyezkedéshez, amire azonban még jó pár évig várnom kellett. Remek csapatot és szuper barátokat adtak ezek a diákévek. Mégis, a csalódás és az elégedettség között váltakozott a hangulatom. Bár önbizalmam nem szökött az égig, a tanulmányokat saját életemben alkalmazni nemigen tudtam, mégis éreztem, hogy megtaláltam azt a területet, ami iránt igazi szenvedéllyel tudok lelkesedni.

Az első szakmám megszerzését követően életutam mellékvágányaként ugyan elkezdtem egy logisztikai képzést Székesfehérváron, aminek feléig el is jutottam, ám a média világa iránt érzett érdeklő-

désem arra készítetett, hogy abban a szakmában fejlesszem magam tovább. Sajtótechnikusi képzésre jelentkeztem, ismét Budapestre. Hét évig éltem és dolgoztam a fővárosban, különböző területen. Életere szóló barátságokat kötöttem, ennek ellenére mégis hiányzott a falusi élet egyszerűsége, a nyugalom. Állandóan költöztem, egyik albérletből a másikba, s végül ez vezetett arra a felismerésre, hogy a saját otthonomban szeretnék élni. Az otthont pedig Ordacsehi, a piciny Balaton-parti falu jelenti nekem.

S. E.: *Mi várt, amikor haza érkezettél?*

Gy. K.: Hazatérve mindent teljesen egyedül kellett újrakezdenem, a lelegejéről. Egy kies, üres házba érkeztem meg két éve, melyben egykoron oly sok emlékem volt. Egyedüli társam a 13 évvel ezelőtt befogadott Csiki kutyám volt, aki édesanyám hat évvel ezelőtti halálát követően pesti életében is osztozott. Nővéremet saját élete külföldre szólította, Frankfurtban él a családjával. A szülői házat édesanyánk halála után egy párnak adtuk oda szívességi lakáshasználatra. Ígéretet tettek arra, hogy megóvják, rendben tartják azt. Nos, az ígéret elszállt, féltett emlékeink jóformán teljesen megsemmisültek, a ház szinte romokban hevert. Nem tudtam, hogy hova tovább, mi történjen. Munkát kellett talál-

Falunap

nom. A nyári szezonra a Balatonon helyezkedtem el, egy üdülőben tartarítottam. Szabadidőmet és fizetésemet a házra költve próbáltam renoválni, otthonossá tenni azt, s vele együtt önmagamot is. Kutyámmal együtt laktuk be újra az otthonunkat, lett konyhakert, virá-

gok, és idővel egy cica is bővítette kis közösségünket. Mindeközben bőröndjeim még mindig bepakolva álltak a szoba sarkában, nem tudtam, hogy a nyári szezon után maradok-e, vagy a 91 éves nagymámhoz költözöm Dunaújvárosba.

S. E.: *Mi az oka annak, hogy mégis maradtál?*

Gy. K.: Gyakorlatilag az ölembé pottyant a lehetőség. Barátnőm, Jusztina dolgozott a Kulturális Közfoglalkoztatási Programban Ordacsehiben. Mivel szeptembertől szerencsésen el tudott helyezkedni a szakmájában – tanító néniként –, így az ő helyére kerestek új embert. Tőle jött a váratlan telefon, hogy szívesen beintegrálna a programba annak érdekében, hogy a kulturális területen Ordacsehiben elkezdett munka folytatódjon. Ta-

Közösségi községtakarítás

Szüret

gadhatatlan, hogy picit tépelődtem. Soha nem voltam munkanélküli! Bárhová sodort az életem, mindig kerestem, találtam munkát, amiből fenntartottam magam. A közfoglalkoztatáshoz viszont regisztrált munkanélküli státuszt kellett, ami bántotta az önérzetem és önbecsülésem. A polgármester úrral való beszélgetésem után aztán meghoztam a döntést. Bizott bennem, nagyon örült a média területén szerzett előképzettségemnek, s így nagy reményekkel fogtam bele az új munkámba. Örültem annak, hogy saját szülőfalumban helyezkedhettem el, s hogy a polgármester úr falukutatással, helyi értékek feltárásával bizott meg. Rá kellett azonban jönnöm, hogy a falukutatás nem nekem való. Általában adatok gyűjtésével, jegyzeteléssel, magányosan teltek napjaim. Folyton csak panaszkodtam, s egy idő után elegendő lett magamból. Új em-

bereket vágytam megismerni, fejlődni, tanulni akartam.

S. E.: *A Kulturális Közfoglalkoztatási Program mely eleme volt az, ami hozzájárult életed pozitív irányba történő változásához, álmaid beteljesítéséhez?*

Gy. K.: „A kulturális közösségi munkás” elnevezésű, 120 órás képzés, mely a kulturális közösségi munkások részére szervezett tréning volt, jelentős változásokat hozott mind az életemben, mind pedig a személyiségemben. Mikor szeptemberben bekerültem a Kulturális Közfoglalkoztatási Programba, már felálltak a somogyi képzési csoportok. „Létszám feletti” lettem, de a megyei iroda segítségével végül sikerült bekapcsolódnom a képzésbe. A tanfolyam maga sokat adott mind szakmai, mint pedig emberi szempontból. Szakmai ismereteim bővültek, mely lehetővé tette a ha-

tékonyabb munkavégzést szülőfalumban. Megismertünk és bekapcsolódtunk közösség-szervező és közművelődési folyamatokba. Önismeretünk, kommunikációs- és személyes hatékonyságunk fejlődött. A szakmai képzés célja, eredménye messzemenően egyezett az én személyes vágyammal is, hogy újra felépítkezhessenek belülről, megerősödjön az önmagamba és másokba vetett bizalmam. Rengeteg embert megismertem, lett barátom, pótapám és pótanyám, de még sajnos ellenségem is. Segítettek felismerni erőforrásaimat, rejtett értékeimet, képességeimet. Úgy éreztem, hogy ezekre építve már képes vagyok kihasználni a számomra kínálkozó lehetőségeket. A képzés visszaadta számomra a közösségi élményt.

S. E.: *Ezek szerint a te életutadat tekintve is voltak olyan sorszerű találkozások, amik fontos üzenetet közvetítettek számodra és végül általuk, valamint az üzeneteik személyiségformáló hatása által sikerült fejlődöd és bekerülnöd a Fonyód Média csapatába. Milyen most a munkád? Tudod az akkori, kulturális területen szerzett tapasztalataidat hasznosítani, beépíteni a mostani munkádban?*

Gy. K.: Tulajdonképpen az is sorszerű, ahogy bekerültem a Fo-

Március 15-i rendezvény

nyód Média Nonprofit Kft. csapata. A kulturális közösségi munkás képzés helyszíne a fonyódi Kulturális Központban volt, mely egyben a Fonyód Média otthona is. A tréning egy hónapja alatt számtalanszor vágyakozva néztem arra az ajtóra, mely mögött a jelenlegi kollégáim dolgoznak. A városi médiafelületek összehangolásával, riportok, interjúk készítésével, honlap-szerkesztéssel, hírek és események közvetítésével foglalkozó csapat álláshirdetésére egy barátom hívta fel a figyelmem. Haboztam. Nem adtam be egyből az önéletrajzomat. Bár vágyaim, céljaim is másfelé hajtottak, mégis félttem kilépni az átmeneti biztonságot nyújtó közfoglalkoztatásból. Ám a sors keze akkor és ott nem engedte, hogy megfutamodjam. Kajetán Jácint, a Kft. ügyvezetője hallott rólam, látott bennem fantáziát és munkát ajánlott.

A Fonyód Média Nonprofit Kft. csapata a kezdetektől fogva örömmel fogadott. Egytől egyig, mint

elhivatott munkatársak a média és a város iránt. Nagyon jó emberek. Sok pozitív visszacsatolást, dicséretet kapok tőlük. Itt nincsen kifejezett napi rutin, nagyon sok mindent csinálunk. Ebbe beletartozik a cikkírás, a mikrofon és kamera előtt végzett riporter munka, de még a településmarketing és a honlapszerkesztés is. Naponta sok új kihívással találkozom. Minden nap újat és újat tanulok. Munkám során a kulturális közfoglalkoztatásban elsajátított ismeretek, gyakorlati tudnivalók közül leginkább a programszervezés részét tudom hasznosítani. Így nem jelent komoly kihívást egy sajtótájékoztató vagy díjátadó ünnepség megszervezése.

S. E.: *Mik a terveid a jövőre nézve?*

Gy. K.: A média világa közel került hozzám. Közelebb, mint

amennyire tanulmányaim során valaha gondoltam volna. A legtöbb fontos fordulópontra az életben váratlanul ért, ahogy a rosszak, úgy a jók is. Tervezek, tervezetek, álmodom is gyakran. Szakmai fejlődésem előtt nyitva az út. A mindennapi kihívások, a kollégák támogatása jó tanár. A magánéletem is kiegyensúlyozott. Párommal közösen tervezzük a jövőt, melyben családunk már nem csak a négy lábúakból áll. Közös életünket a továbbiakban is Ordacsehiben képzeljük el. Idővel szívesen gazdagítanánk a falu szolgáltatásait egy kis pékséggel, fagyizóval, ami egyben egy speciális közösségi tér is lenne. Gyermekkoromban volt a falunkban fagyizó. Szerettünk oda járni. Az én fagyizómmal újra találkahely lehet, amit színesíthetnénk helyi emlékekkel, értékekkel. A falut pedig meg kellene tölteni újra emberekkel...

Ovisok a szüreti napon

GYÖRGY KATALIN 29 éves szerkesztő, riporter. 2009-ben intézményi kommunikátor, 2012-ben pedig a Szegedi Tudományegyetem Budapest Média Intézetében sajtótechnikai felsőfokú szakképesítést szerzett. 2015. szeptember – 2016. májusa között Ordacsehibi községben végezte értékteremtő munkáját a III. és IV. Kulturális Közfoglalkoztatási Program keretein belül. Jelenleg a Fonyód Média Nonprofit Kft. munkatársa.

SIMON EDINA diplomáját a Kaposvári Egyetem informatikus könyvtáros – művelődésszervező szakán szerezte 2009-ben. Szakmai életútját a mernyei művelődési házban kezdte, ahol művelődésszervezőként három éven át tevékenykedett települési szintű köz-művelődési feladatellátásban. 2014 szeptemberében, a II. Kulturális Közfoglalkoztatási Programban került a Nemzeti Művelődési Intézet Somogy Megyei Irodájához szakmai asszisztensként. 2017. április hónaptól az NMI Művelődési Intézet Somogy Megyei Irodájának módszertani referense.